

Norrbottensmuseet visar fram till mitten på oktober målningar och grafik av Barbro Lind. Hon är ursprungligen från Haparanda och har efter många år boende i förskingringen flyttat tillbaka, närmare bestämt till Sangis.

Det finns vissa egendomliga honnörsbegrepp inom konstlivet. Dels finns det vanliga konstnärer men också Målare med stor begynnelsebokstav. Definitionen av vad som bestämmer en Målare bestäms fiffigt nog av Målarna själva. För många av dessa är inte det kompletta konstnärskapet det allra viktigaste, det vill säga samspelet mellan bildidé, handlag, uppteckning, komposition, färg, form, uttryck och förhållning till tradition, utan hårdraget mest bara färgen i sig, Das ding an sich! Färgen blir passion. Det är med sådan kärleken som med all annan kärlek, den kan förblinda och därigenom begränsa. Ett reducerat register inskränker ju också uttrycksmöjligheterna. Om man bara vill hålla sig till ett ackord och ett anslag på sin ukulele blir melodierna rätt enkla. De kan förvisso vara trevliga, men de kan bli väl enahanda i längden. Bristen på komplikation kan lätt leda till banalitet.

Visst finns det en alldeles särskild lockelse i färgen som materia men det finns en i lika hög grad förförelse i detta. Färgen kan lätt bli ett självändamål ställt över alla andra krav.

Jag kan ofta känna detta när jag möter Målare och deras bilder.

Barbro Lind är en Målare som förför med ögongodis. Man kan tydligt känna hennes lidelse för färgen. På ett färginslag som botten målar hon upp enkla motiv, ofta bara med tre händelser. Ett exempel är *Katt i månsken*. En katt, målad som ett tecken, som kastar slagskugga på marken från en lysande fullmåne. Där finns ett intressant spel mellan klangerna. Atmosfären i bilden *På stranden* gestaltas lika enkelt, tre figurer, deras skuggor och en horisont som en ockrafärgad linje mellan himlen och det marvatten de kliver omkring i. *På heden*, och *Ihreviken* är bilder där färgen får poetiskt lyftkraft. Det finns, när det fungerar som bäst, något påtagligt sensuellt i Linds förhållande till färgen och det sätt varpå hon lite smetigt målar ut den över underlaget, samtidigt som jag kan känna att det här har jag sett förut som ett uttryck för en samtida målarkonvention, en trend i tidens anda. En fulsnygg förenkling med ett naivistiskt anslag.

Lind visar förutom oljor och temperamålningar en del litografier och serigrafier. Här motarbetas hennes tillit till färgens förmåga att bära budskapet av själva tekniken. Dessa trycktekniker lägger färgen väldigt jämnt och ytligt och om man bara nöjer sig med att ställa plana färgklanger mot varandra utan djup, mättnad och riktning, det vill säga nyansering, blir resultatet dessvärre, trots all den möda som konstnären nedlagt i sitt arbete, lika ointressant som att lyssna på någon som vevar på en speldosa.

Bertil Sundstedt